

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T. H.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa [...]
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 czerwca 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 31 lipca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek T. H. o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej od wyroku tego Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. (pkt I) oraz odrzucił skargę kasacyjną (pkt II).

W zażaleniu na powyższe postanowienie w części odrzucającej skargę pełnomocnik wnioskodawcy podniósł, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił faktu utrudnionego kontaktu ze skarżącym, który jest osobą starszą i nie zawsze we właściwym czasie reaguje na podejmowane próby dokonania uzgodnień oraz nie ustosunkował się do podnoszonych kwestii związanych z koniecznością uzyskania pełnomocnictwa oraz wyliczenia wartości przedmiotu sporu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 394¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1) oraz w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (§ 1¹), a nadto w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 2).

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że postanowienie oddalające lub odrzucające wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej nie jest postanowieniem kończącym postępowania w sprawie w rozumieniu art. 394¹ § 2 k.p.c. i nie podlega zaskarżeniu zażaleniem (por. np. postanowienia: z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CZ 17/13, LEX nr 1341655 i z dnia 21 marca 2013 r., II CZ 4/13, LEX nr 1341668 oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNAPIUS 2000 nr 24, poz. 887, w której wyrażony został pogląd potwierdzający wпадkowy charakter postępowania o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej, którego celem jest jedynie ocena zasadności wniosku o przywrócenie terminu, w tym zbadanie, czy zaniechanie dokonania czynności było spowodowane okolicznościami niezawinionymi przez stronę). Postanowienie to - jako niekończące postępowania w sprawie, a więc niezaskarżalne w drodze zażalenia wniesionego na podstawie art. 394¹ § 2 k.p.c. - należy do kategorii postanowień, o jakich mowa w art. 380 k.p.c., który znajduje zastosowanie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wywołanym wniesieniem zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

Oznacza to, że na wniosek strony (zgłoszony w zażaleniu), postanowienie sądu drugiej instancji, którego przedmiotem jest przywrócenie terminu do

dokonania czynności procesowej może być skutecznie kwestionowane w zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu środka odwoławczego, jeżeli miało wpływ na rozstrzygnięcie zawarte w tym postanowieniu. Inaczej rzecz ujmując, badanie na podstawie art. 380 w związku z art. 398²¹ i art. 394³ § 3 k.p.c. w wyniku tzw. uprzedniej kontroli prawidłowości orzeczenia, które nie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia jest dopuszczalne, jednak warunkiem takiej kontroli niezaskarżalnego postanowienia, które miało wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie stosownego wniosku w środku odwoławczym skierowanym przeciwko postanowieniu podlegającemu zaskarżeniu zażaleniem. Gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik wniosek taki powinien być jednoznacznie sformułowany, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom przez niego wnoszonym treści wprost w nich niewyrażonych (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2008 r., II CZ 54/08, LEX nr 447663; z dnia 28 października 2009 r., II PZ 17/09, LEX nr 559946).

Pełnomocnik skarżącego, będący radcą prawnym, nie zawarł w zażaleniu odnoszącym się do postanowienia odrzucającego skargę kasacyjną ani stosownego wniosku, o którym stanowi art. 380 k.p.c., ani nawet nie powołał się na ten przepis. Zawarte w zażaleniu twierdzenia dotyczące okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej nie mogą być same w sobie uznane za taki wniosek i wywołać określonego w art. 380 k.p.c. skutku polegającego na zweryfikowaniu postanowienia w części objętej jego pkt I., a dotyczącej oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej. Skoro zatem czynność ta została dokonana z przekroczeniem przepisane terminu, to prawidłowe było jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.